

PROLÓGUS

Nem ismertem túl jól Jenny Zellert. Igazából senki sem. Gondolom, ezért ölte meg magát.

Tudom, hogy voltak barátai, és egy csomó mindent csinált az iskolában. Amikor kicsik voltunk, mindig unikornisot játszott a barátnőjével a játszótéren a vakáció alatt, amire csak azért emlékszem, mert tetszett a másik lány. Alsóban a barátnője elköltözött, Jenny pedig indult a diákönkormányzati választáson – nem elnöknek jelentkezett, hanem valami fura kis tisztségre, titkárnak vagy pénztárosnak. A kampány poszterén macskák is voltak, úgyhogy gondolom, szerette a macskákat. De nem nyert. Gimire teljesen eltűnt a radaromról. A gyászjelentés szerint folyékonyan használta a jelnyelvet, de ez nem olyasmi, amiről megjegyeznek az emberek. Inkább olyasmi, amin ha egy gyászjelentésben olvasod, elcsodálkozatsz, hogy „Ó! Jé!”

Az öngyilkossága július elején mindenkit sokkolt. Nem hagyott hátra üzenetet – egyik este elment lefeküdni, épp csak egy kicsit tűnt bágyadtabbnak, mint általában, és másnap reggel az anyja

a fürdőszoba padlóján találta felvágott csuklóval. Az a helyzet, hogy rengetegszer találkoztam már a halállal: az elmúlt néhány évben láttam, ahogy a szemközti szomszédom karmot növeszt, és kibelez három embert; kiráncigáltam a félig lefejezett pszichiáteremet egy autóból (ó, az irónia); és három napot töltöttem leláncolva egy elmebeteg pincéjében, miközben ő egy sor védtelen nőt kínozott és ölt meg. Rengeteg beteg, véres dolgot láttam, és követtem el magam is. Egyszóval, sok mindenben mentem keresztül, de Jenny Zeller halála más volt. Valahogy ezt – egy egyszerű öngyilkosságot, amit még csak nem is kellett végignézniem – volt a legnehezebb feldolgoznom.

Tudjátok, én nem akartam megölni azokat az embereket. Azért tettem, hogy megmentsem a városunkat két ördögi gyilkostól, de ehhez meg kellett szegnem minden szabályt, amit felállítottam magamnak. Bizonyos tekintetben kockáztattam az életemet Jenny Zellerért.

De mi értelme megmenteni valakinek az életét, ha aztán úgyis megöli magát?

1

A telefon négyszer csörgött, mire valaki felvette.

– Halló?

Egy nő. Tökéletes.

– Halló – feleltem tisztán, érthetően. A kagylóra szorítottam a pulóverem, hogy eltorzítsam a hangom, de azt akartam, hogy jól értse, amit mondok. – Mrs. Julie Andelin?

– Elnézést, kivel beszélek?

Mosolyogtam. Rögtön a tárgyra. Néhányan egy örökkévalóságig csacsogtak, én meg alig jutottam szóhoz. Rá kellett jönnöm, hogy sok anya ilyen: egész nap otthon ülnek egyedül, és kétségbeesetten vágynak rá, hogy beszélgethessenek bárkivel, aki már elmúlt hároméves. Az utolsó, akit hívtam, azt hitte, hogy a szülői munkaközösségtől vagyok, és majdnem egy percre dumált. Rá kellett kiabálnom valami ijesztőt, hogy végre rám figyeljen. Ez viszont az én ízlésem szerint játszott.

Bár, amit mondani akartam, az így is elég ijesztő volt.

– Láttam ma a fiát. – Tartottam egy kis szünetet. – Elég eleven kölyök.

Csend.

Vajon hogy fog reagálni?

– Mit akar tőlem?

Megint semmi mellébeszélés. Szinte már túl tárgyilagos. *Fél egyáltalán? Nem fogadja túl nyugodtan? Többet kell beszélnem.*

– Biztos örül neki, hogy a kis Jordan egyenesen hazament a napközi után. El a gyógyszertár mellett, végig az utcán a régi, piros házig, ott befordult a sarkon, elhagyta a bérházakat, és már otthon is volt. Mindig jól szétnézett, amikor átment az utcán, és nem állt szóba idegenekkel.

– Ki maga? – Most már sűrűbben szedte a levegőt, jobban félt, dühösebb lett. Telefonon keresztül nehezebben olvastam az emberekben, de Mrs. Andelin volt olyan kedves, hogy a nappaliban vette fel a kagylót, és így láttam őt az ablakon keresztül. Hirtelen kitekintett, tágra nyílt szemmel meredt a sötétbe, aztán gyorsan összezárta a függönyt. Elmosolyodtam. Hallgattam, ahogy az orrán keresztül fújtat; ki be, ki be.

– Ki maga? – ismételte.

Tényleg félt. Nem színlelte – örülten féltette a fiát. *Ezek szerint ártatlan? Vagy csak jól hazudik?*

Julie Andelin a bankban dolgozott már majdnem tizenöt éve, egész felnőttkorában, múlt héten viszont kilépett. Ez önmagában még nem lett volna gyanús – az emberek időnként munkahelyet váltanak, és ez nem jelent semmit, csak azt, hogy új munkára vágynak –, de a legapróbb nyomot sem hagyhattam figyelmen kívül. Sejtelmem sem volt, mire képesek a démonok, de olyat már láttam, aki meg tud ölni egy embert, és át tudja venni a helyét, és ki tudja, talán ez is képes lehet rá. Lehet, hogy Julie Andelin csak megunt a bankot, de lehet – és könnyen lehet –, hogy meghalt, és örökre eltávozott, és a helyét átvette valaki más, aki nem tudja

tartani ugyanazt a napirendet. A hirtelen életmódváltás, ha úgy vesszük, a leggyanúsabb dolog a világon.

– Mit akar a fiamtól?

Őszintének tűnt, mint az összes többi anyja, akivel az elmúlt két hónapban beszéltem. *Hatvanhárom nap, és semmi eredmény.* Tudtam, hogy jön a démon, mert én magam hívtam őt – igen, szó szerint felhívtam egy mobiltelefonról. A neve Senki. Megmondtam neki, hogy megöltem a kis barátait, és hogy épp elég ideig tartották rettegésben a szülővárosomat, és most szembeszállok velük. Az volt a tervem, hogy egyesével intézem el őket, amíg végre biztonságban leszünk. Amíg senkinek sem kell félnie.

– Hagyjon minket békén – sikította Mrs. Andelin.

Egy kicsit elmélyítettem a hangomat.

– Van kulcsom a házához. – Nem volt igaz, de jól hangzott a telefonban. – Tetszik, amit Jordan szobájával csinált.

Letette, és én is kinyomtam a telefont. Nem tudom, kinek a mobiljáról beszéltem. Hihetetlen, miket el nem hagynak az emberek a moziban. Már öt híváshoz használtam ezt a telefont, úgy-hogy lassan ideje volt megszabadulni tőle. Elsétáltam. Átvágtam a bérházak parkolóján. Leszedtem a telefon hátlapját, kivettem az akkumulátort és a SIM kártyát. Mindegyiket egy szelektív fémgűjtőbe dobtam. Tisztára dörgöltem a kesztyűmet, és kisurran-tam a hátsó kerítés rácsai között. A biciklimet fél háztömbbel ar-rébb hagytam, egy szemetes konténer mögött. Amíg visszafelé sé-táltam, a fejemben végigböngészttem a listámat. Kipipáltam Julie Andelin nevét, ő a fiú igazi anyja, nem pedig démon; különben is csak egy halvány gyanú volt. Legalább nem vett el sok időt. Alig öt percig „követtem” a fiát, de ennyi elég, ha az ember tudja, mit kell mondania. Ha egy anyának valami ijesztőt suttogsz, mondjuk, hogy „a lányának igazán jól áll a kék”, a fantáziája máris beindul,

és rögtön a legrosszabbra gondol, anélkül, hogy különösebben erőlködnöd kéne. Az sem számít, ha a lánya még életében nem vett fel semmi kéket. Amint meglátod ezt az őszinte, intenzív féltelmet, már meg is van a válasz, és jöhet a következő nő, aki titkol valamit.

Kezdtém rájönni, hogy mindenkinek vannak titkai. De azt a titkot, amit kerestem, hatvannégy nap alatt sem találtam meg.

Előhúztam a biciklimet, zsebre vágtam a kesztyűmet, és kitekertem az utcára. Későre járt már, de az augusztusi éjszakák melegek. Lassan közeledett az iskolakezdés, és kezdtem elviselhetetlenül ideges lenni. Hol van Senki? Miért nem lépett még?

Egy gyilkost könnyű lefűlelni. A fizikai nyomokon – az ujjlenyomatokon, lábnyomokon, DNS-mintákon – túl ott van még egy kupac pszichológiai jellemző is. Miért ezt az áldozatot választotta, és nem egy másikat? Miért itt követte el a gyilkosságot, nem pedig máshol – és miért pont most, nem korábban vagy később? Milyen fegyvert használt, ha használt egyáltalán, és hogyan ölt vele? Ha mindezt összerakjuk, megkapjuk a tettes személyiségrajzát, ezt az impresszionista portrét, ami elvezet a gyilkoshoz. Ha Senki végre előlépne, és megölne valakit, el tudnám csípni.

Igen, egy gyilkost megtalálni könnyű. De lehetetlen *azelőtt* becserkészni valakit, hogy ölne. És a legrosszabb a dologban, hogy így én, John Wayne Cleaver is könnyű célponttá váltam, sokkal könnyebb célponttá, mint a démon maga. Én ugyanis már kétszer öltem – megöltem Bill Crowley-t és Clark Formant, két emberi bőrbe bújt démont –, így ha tudta, hol keressen, és szánt rá egy kis időt, Senki százszor könnyebben megtalálhatott engem, mint én őt. Napról napra egyre feszültebb és kétségbeesettebb lettem. Bármelyik sarkon ő várhat rám.

Nekem kell előbb megtalálnom!

Hazafelé pedáloztam, közben vettem egy csendes pillantást a házakra, amelyeket már „megtisztítottam”. *Az ott csalja a férjét. Az ott alkoholista. Annak ott kiderült, hogy tetemes szerencsejáték adóssága van Internet pókeren. Ha jól tudom, még mindig nem mondta el a családjának, hogy minden megtakarított pénzüket eljátszotta...*

Egy ideje már figyelem az embereket, átnézem a szemetüket, látom, ki marad ki sokáig, ki kivel találkozik, kinek van rejtegetnivalója. Megdöbbenett, hogy majdnem mindenki takargat valamit. Mintha az egész városban gennyedzne a korrupció, és még azelőtt tönkretenné magát, hogy a démonoknak lenne erre esélye. Az ilyen emberek megérdemlik egyáltalán, hogy megmentsem őket? Egyáltalán *akarják* a segítséget? Ha tényleg ilyen önpusztítóak, akkor a démon többet segít nekik, mint én, gyorsabban elérik a céljukat, a teljes megsemmisülést. Az egész város, az egész világ a saját csuklóját vagdalja, és lassan elvérzik, miközben az univerzum ránk sem néz.

Nem – ráztam meg a fejemet. – *Nem gondolkodhatok így. Folytatnom kell!*

Meg kell találnom a démon, és meg kell állítanom!

Az egyetlen baj csak az, hogy ez nehezebb, mint amilyennek hangzik. Sherlock Holmes összefoglalta a nyomozás lényegét pár egyszerű szóban: *ha az egyetlenből eltávolítod a lehetetlent, ami marad – bármilyen valószínűtlennek is hangzik –, az az igazság.* Nagyszerű tanács, Sherlock, de démon, de démon még sosem kellett levadásznod, ha jól sejtem; láttam, ahogy kitépik a saját szerveiket, talpra szökkennek tucatnyi lött sebbel, magukba olvasztják más emberek végtagjait, és megérik a környező személyek érzéseit. Láttam őket személyiséget, arcot, egész életet lopni. Gyakorlatilag bármire képesek lehetnek: mégis hogyan ismerhetném ki őket?

Ha Senki végre megölne valakit, akkor legalább lenne egy nyavalyás nyom, amin elindulhatnék!

Már majdnem hazaértem, de a háztömb felénél megálltam, hogy felnézzek egy magas, bézs házra. Ez volt Brooke otthona. Két randink volt, de sajnos mindkétszer találtunk egy hullát, és ez megzavarta az idillt. Kezdtem komolyan... megkedvelni? Nem tudom, ez egyáltalán lehetséges-e. Megállapították, hogy szociopata vagyok, ez egy pszichológiai rendellenesség, és többek között azzal is jár, hogy nincs bennem empátia. Így nem tudtam egy hullámhosszra kerülni Brooke-kal, vagy legalábbis nem igazán. Hogy élveztem-e a társaságát? Igen. Hogy álmodtam-e vele esténként? Megint csak igen. De az álmokban nem volt köszönet, ahogyan az én társaságomban sem. Akkor meg aztán végképp, amikor elkezdett kerülni engem. Nem „szakítottunk”, mert nem is „jártunk”, de átvitt értelemben ez mégiscsak olyan volt, mint egy szakítás, vagy, hogy is nevezzem. Nehéz lett volna félreérteni: „megijesztesz, úgyhogy nem akarlak látni többé”.

Azt hiszem, megértem őt. Végül is késsel támadtam neki, és ezt nem lehet könnyű megemészteni, még akkor sem, ha jó okom volt rá. Ha úgy mented meg egy lány életét, hogy közben majdnem megölsz, lehet, hogy még odavet egy köszönömöt, de utána biztos, hogy gyorsan elhagy.

Ettől függetlenül még mindig lelassítottam, amikor elmentem a házuk előtt, néha meg is álltam – mint például ma –, miközben azon tűnődtem, vajon mit csinálhat éppen. Elhagyott? Nagy ügy! Mindenki más is. Senki érdekelt egyedül, de őt is csak meg akartam ölni.

Hurrá!

Ellöktem magam a járdaszegélytől, és még kétkapunyit gurultam, az utca végében álló halottasházig. Nagyobbacska forma

épület volt, tartozott hozzá egy kápolna és pár iroda is, meg egy balzsamozószoba hátul. Az emeleten éltem egy kis lakásban anyukámmal; a halottasház volt a mi családi vállalkozásunk, bár azt nem híreszteltük, hogy alkalomadtán én is besegítek a balzsamozásban. Nem tett volna jót az üzletnek. Te hagynád, hogy egy tizenhat éves balzsamozza a nagymamádat? Nem? Hát senki más sem.

A parkolónál a falhoz löktem a bicajom, és kinyitottam az oldalajtót. Benn egy szűk lépcső futott két irányba. A lenti ajtó a halottas házbavezetett, a fenti a lakásunkba. A lámpa kiégett, úgyhogy sötétben botladoztam felfelé. A tévé még ment; vagyis anya még ébren volt. Lehunytam a szemem, és fáradtan dörgöltem meg. Nem akartam beszélgetni. Egy percre némán álltam, és lélekben felkészültem a találkozásra, de akkor a tévéből két szó ütötte meg a fülemet.

„...holtan találták...”

Mosolyogva téptem fel az ajtót. Valaki meghalt. Senki végre megölt valakit. Hatvanhárom napot vártam, és végre elkezdődött.

Az első nap.

2

A démon egy pappal végzett.

Benne volt a hírekben – egy lelkipásztort találtak holtan az Isten Trónja nevű presbiteriánus templom gyepén. Becsuktam az ajtót, és a kanapéhoz léptem, leültem anya mellé, miközben némán néztük a híreket. Túl szép volt, hogy igaz legyen. A riportert éppen Meier seriffel beszélt, ő pedig leírta a tett helyszínét: a lelkipásztort arccal lefelé találták kiterülve, és két rúd állt ki a hátából – egy felmosó, amelynek letörték a fejét, és egy zászlórúd, amiről leszaggatták a zászlót. Minkét oldalon a bordái között, a lapockája alatt szúrták meg. Előredőltem, hogy jobban lássam a képernyőt: nem tudtam leplezni az érdeklődésemet.

– Mit szólsz ehhez? – kérdezte anya. – Azt hittem, ezen már túl vagyunk.

– Ismerem ezt a gyilkost – feleltem lágyan. A felismerés lassan ért utol, de határozottan közeledett.

– Micsoda?

– Ez egy igazi gyilkos.

– Persze hogy igazi gyilkos, John, az a pap már halott.

– Nem, úgy értem, ez nem csak valami helyi fickó. Olvastam egy ugyanilyen gyilkosságról pár éve. Elvitte a kezét is?

A hírolvasó fickó képe elkomorult:

– A tettes nemcsak hátba döfte az áldozatát – mondta –, hanem a pap kezét és nyelvét is levágta.

– Tessék! – lelkendeztem félig nevetve.

– John! – pirított rám anya. – Ez meg miféle reakció?

– Ez a Takarító – magyaráztam neki. – Mindig így bánt az áldozataival: levágja a kezüket, kivágja a nyelvüket, és rudakkal döfi át a hátukat. – Bámultam az elhomályosított helyszíni képet, és megráztam a fejem. – Nem is sejtettem, hogy ő is egy démon.

– Lehet, hogy nem az – felelte anya. Felállt, és kivitte a vacsora után maradt üres tányért a konyhába. Láttam az első démont, és tudott a másodikról is, de még mindig kényelmetlenül érezte magát, ha erre terelődött a szó.

– Biztos, hogy az – vágtam rá. – Crowley is démon volt, aztán megjelent a nyomában ez a Forman. Lehet, hogy az új démon meg éppen *Formant* keresi.

Anya egy percre elhallgatott.

– Nem tudhatod – mondta végül.

Még nem meséltem neki el, hogy felhívtam Senkit; csak útban lenne, mert megpróbálna megvédeni.

– Szerinted mennyi esélye van annak, hogy egy ilyen kicsi városban három sorozatgyilkos is feltűnjön egymás után? – kérdeztem, miközben követtem a nappaliba. – És mi az ördögért tűnne fel a Takarító, akinek eddig minden gyilkossága Georgiában történt, hirtelen az észak-dakotai Claytonban két hónappal az utolsó démon eltűnése után?

– Mert ez egy *átkozott* város – kötötte az ebet a karóhoz.

– Azt hittem, nem hiszel a természetfeletti hülyeségekben.

– Nem úgy értem, hogy szó szerint átkozott – fordult felém.
– Hanem hogy... Jaj, azt sem tudom, hogy értem. Ezek démonok, John! Vagy valami hasonló rémek. Nem tudom, meddig maradhatunk még itt.

– Nem mehetünk el – vágtam rá egy kicsit túl gyorsan. Anya egy percig csak bámult rám, aztán mérgesen bökött felém.

– Ó, nem! Nem, nem, nem, nem, nem. *Nem* fogod ezt a démont is úgy hajkurászni, mint Bill Crowley-t! *Nem* fogod a szuperhőst játszani, és kockáztatni az életed, mint valami eszement!

– Nem vagyok eszement, anya.

– Hát egy zsenihez képest azért egészen sok esztelen dolgot művelsz. Crowley megpróbált megölni, Formannek majdnem sikerült, *ráadásul* elkapta Brooke-ot is. És Curtöt is. Ez nem játék.

– Nem tudtam, hogy így aggódsz Curtért.

– A halálát nem akarom – kiabálta. – Csak azt, hogy eltűnjön az életünkéből! Tényleg egy arrogáns szemétláda, de ettől még nem ölheted csak úgy meg.

– Még jó, hogy nem tettem. – Kezdttem én is bedühödni.

– Te nem, de a démon-mániád... vagy miféle lények ezek... a lényeg, hogy a megszállottságod miatt valaki más majdnem meghalt. Hány embernek kell meghalnia, mielőtt feladod?

– És hány ember fog meghalni, ha *tényleg* feladom? – vágtam vissza.

– Ez a rendőrség dolga.

– A Takarító már legalább öt éve öl, de az is lehet, hogy már évszázadok óta, ha tényleg démon. Ha a rendőrség olyan egyszerű, akkor miért nem állították még meg?

– *Nem* kezded el hajkurászni! – ismételte anya.

– A rendőrség nem tudja, hogyan küzdjön egy démonnal – feleltem, közben igyekeztem nyugalmat erőltetni a hangomba. – Fo-

galmuk sincs, mivel néznek szembe. Én tisztában vagyok vele. Már kettőt is elkaptam, és ha ezt is megállítom, akkor megmenthetek... Nem is tudom, talán több száz életet. Vagy több ezret is. Vagy szerinted megöl egy pár embert, aztán majd szépen örökre eltűnik? Ezek a lények így élnek, anya. Ölnék és ölnek és ölnek, amíg már nem marad áldozat.

– Ők – jelentette ki anya, és a pillantását az enyémbé fúrta.

– Mi van?

– Azt mondtad, „ezek” – vetette latba a tekintélyét. – Tudod, hogy ezt nem szabad. Inkább „ők”.

Lehunytam a szememet, és vettem egy mély levegőt. A szociopáták, és főleg a sorozatgyilkosok egyik fő ismertetőjegye, hogy az embereket nem embereknek, hanem tárgyakként látják. Ha elmerültem a gondolataimban, vagy felizgattam magamat valamin, hajlamos voltam én is így tenni, és ez ellentmondott a szabályaimnak.

De ezek a szabályok csak az emberekre voltak érvényesek.

– Ez egy démon, anya – feleltem. – Nem ember, nem egy személy. Miért baj az, hogy nem tekintem embernek, ha egyszer nem is az?

– Attól még ő is élőlény. Legyen démon, vagy ember, vagy bármi más. Te sem tudhatod, miféle lény, de azt tudod, hogy te ki vagy, és követned kell a szabályaidat.

A szabályaimat. Igaza volt.

– Ne haragudj – válaszoltam higgadtan. – Többet nem nevezem „ez”-nek azt a férfit... vagy nőt – tettem hozzá. – Végül is lehet, hogy ez most egy nő.

– Ezt miből gondolod?

Mert a telefonban női hangot hallottam – gondoltam.

– Nem is tudom. Végül is nem tudhatjuk. – Felháborodást színlelve tettem hozzá:

– Vagy arra próbálsz utalni, hogy minden pszichopata férfi? Esetleg minden férfi pszichopata?

– Most nem vagyok vicces kedvemben – felelte anya. Kikapcsolta a tévét. – Megyek aludni. Nincs több hír, nincs több gyilkos. Reggel majd megbeszéljük.

Komorán csoszogtam be a konyhába, és öntöttem magamnak egy tál müzlit, miközben anya megágyazott. Hajnali kettő előtt ritkán feküdtem le, úgyhogy bőven volt még időm átgondolni a helyzetet.

Már olvastam azelőtt a Takarítóról. Egy szokatlan módszereket használó gyilkos volt a georgiai Maconból – vagy legalábbis itt találták meg az első, és a harmadik ismert áldozatát. Összevissza utazgatott Georgiában, és kilenchavonta ölt. Minden tetthelysín úgy nézett ki, mint amit a tévé is mutatott: az áldozatokkal általában a munkahelyükön vagy az otthonukban végzett, aztán ott eltávolította a holttestek nyelvét és kezét. Végül a testet kivonszolta a szabadba, átszúrta a hátát a rudakkal, és lelépett.

A rendőrség eddig még nem talált egyetlen nyomravezető bizonyítékot sem a tettes kilétét illetően, de a bűntetteket analizálva azért pár apróságra rájöttek. Először is, mindenki úgy gondolta, hogy a gyilkos férfi. Két dolog miatt: mert jelentős erő kellett ahhoz, hogy levágja a kezeket, kivonszolja a hullákat, és átszúrja a hátukat; és persze az is sokat nyomott a latba, hogy a legtöbb sorozatgyilkos tényleg férfi volt. Ezek közül egyik sem volt kifejezetten erős bizonyíték, de a személyiségrajz-készítés amúgy is inkább művészet, mint tudomány. A meglévő információk alapján adja meg a legvalószínűbb válaszokat.

A másik, amit a rendőrség tudott a gyilkosról, hogy nagyon szereti a tisztságot: a tetthelyek, ahol elkövette a gyilkosságokat, mindig tele voltak műanyaggal, ponyvával, szemeteszákokkal,

esőkabátokkal. Nyilvánvalóan nem szívesen vérezte össze magát, és abból, hogy a helyszínen sosem találtak vérmintát, ami a gyilkosság módjára utalt volna, arra következtettek, hogy ügyesen takarít el maga után. A tisztaságmániája, és a felmosórongyok, seprűk és rudak használata miatt nevezte el a média Takarítónak. Na meg, ahogy a dolgokat „kezelte”.

Újabb kanál müzlit lapátoltam a számba. A rendőrség és az FBI már évek óta vadászott a Takarítóra, de esélyük sem volt elkapni, mert rossz nyomon indultak el: feltételezték, hogy ember és férfi. Mondhat anya, amit akar, de én tudtam, hogy démon, és szinte biztosra vettem, hogy nő. Az ég szerelmére, beszéltem vele telefonon! Csak hallom a különbséget! És ez segített, hogy teljesen más szemszögből lássam a helyzetet.

Kezdjük az erejével: a démonoknál eddig egy sor furcsa természetfeletti képességet láttam, és egyáltalán nem tűnt lehetetlennek, hogy a Takarítónak átlagon felüli a testi ereje, hiába nő. Sokkal kevesebb női sorozatgyilkosról hallottam, de azért akadtak; miért ne lehetnének akkor női démonok is? Ha van egyáltalán nemük, valószínűleg köztük is megoszlik az arány.

Ami a tisztaságot és a pontosságot illeti, a legtöbben arra gyanakodtak, hogy... mire is? Hogy a démon neurotikus? Fél a vértől? Ha hozzáférhetnék a számítógéphez, rákereshetnék az egyik bűnügyi személyiségrajz-készítéssel foglalkozó honlapon, amit szerettek, de a gép anya szobájában volt, és nem mertem ilyen kutatásba kezdeni, miközben a hátam mögött áll.

És annyival többet is elárult magáról ez a démon, bárcsak tudtam volna, hogy mit jelent: például, hogy miért teszi közzemlére az áldozatait, és miért döfi át rudakkal a hátukat. Ezek üzenetek voltak, amiket nekünk címzett – tulajdonképpen az is meglehet, hogy egyenesen *nekem*, végül is engem keresett. De mit akart ve-

lük mondani? Évekig kutattam a sorozatgyilkosok után. Ez a hobbi nálam már-már határos volt a megszállottsággal. De a tudásom java olyan általános ismeretekre épült, mint hogy ki a gyilkos, hogyan és miért teszi, amit csinál, és így tovább. Tudtam, miért ölt a gyilkos, de csak a tényleges eredmények nyomán. Azt nem tudtam, hogy fejtik meg ezeket az információkat a rendőrök. Jobban utána kellett járnom, vagyis kellett az internet, vagy egy könyvtár, de reggelig egyikhez sem juthattam hozzá.

Végeztem a müzlimmel, és az órára pillantottam: 10:30. Még órákat kellett várnom reggelig.

Csak egyetlen terület volt, ahol lépéselőnyben álltam a rendőrökkel szemben: mégpedig a hiányzó testrészek ügyében. A legtöbb sorozatgyilkos megtartott szuveníreket a tettei után, mert szerettek visszaemlékezni a gyilkosságra, vagy mert egyszerűen megették a testrészeket. De a démonok máshogy működtek. Mr. Crowley, a Claytoni Gyilkos azért lopta el az áldozatai szerveit, mert azokkal helyettesítette a sajátjait. A Takarítót – vagy Takarítónőt? – lehet, hogy valami hasonló vezette, vagy talán még valami ennél is furcsább. Mihez lehet kezdeni ennyi kézzel? És a nyelvekkel? Mit *mutatnak*?

Miközben nyomok után kutattam, a saját kezemet bámultam. Lehet, hogy át tudja venni az ujjlenyomatukat vagy az identitásukat, vagy valami ilyesmi. Egy átlagos gyilkosról is nehéz volt személyiségrajzot készíteni, aki az emberek szabályai szerint játszott; nemhogy egy démonról, aki kedve szerint szegte meg ezeket a szabályokat. Több információra volt szükségem, mielőtt bármit is biztosan kijelenthettem volna. Látnom kellett őt munka közben.

Az eddigi két démon, akikkel dolgom volt, teljesen máshogy ölt. Más tettek és máshogy, más okokból – de egy dologban hasonlítottak. Forman azt mondta, hogy a démonokat – vagy ne-

vezzük őket, ahogy akarjuk – az határozza meg, amijük nincs: arcuk, életük, érzéseik, személyiségük. Épp, mint a sorozatgyilkosok esetében. Minden tettüket és reakciójukat vissza lehetett vezetni az életükben tátongó örökhöz, mert azok tették őket azzá, akik végül lettek. De mije hiányozhatott Senkinek?

A telefon hangosan és élesen csörgött bele a csendbe. Felkaptam az asztalról, és a kijelzőre pillantottam: Jensen. Kiléptem a telefontal egyútt az előszobába, hogy odavigyem anyának, aki épp a fürdőszobában mosta le a sminkjét. Újra csörgött.

– Jensen felügyelő az – tettem le a mosdókagylóra a készüléket.
– Gondolom, az esetről akar veled beszélni.

Visszamentem a nappaliba, miközben anya felvette.

– Halló? Ó! – Meglepettnek tűnt. – Szervusz, Mary, azt hittem, az apukád az.

Mary Jensen telefonált? Mary volt az egyik legcsinosabb lány az iskolában. Még a haverom, Max, aki egy széklábbal is randizna, ha az elhívná, fülíg szerelmes volt belé. Én talán háromszor beszéltem vele egész életemben. Miért hív minket este 10:30-kor, itthon?

– Ne aggódj, még mindketten ébren vagyunk. Itthon van, szólok neki. – Kijött a fürdőszobából, bosszantó, anyáskodó mosollyal az arcán, és átnyújtotta a telefont. – Téged keres.

A fülemhez szorítottam a kagylót.

– Halló!

– Szia, John, Mary Jensen vagyok. – A hangja... nem is tudom megmondani, milyen volt. Arcról könnyen olvastam, de a hangokkal nem tudtam mit kezdeni.

– Igen, láttam. – Elhallgattam. Mit kéne mondanom?

– Ne haragudj, hogy ilyen későn hívlak – folytatta. – Igazából... Tudod, egész nap akartalak hívni, csak aztán mégsem tettem.

– Ó! – Miért akart vajon felhívni?

– Mindegy, nem tudom, hogy elmondhatom-e vagy sem, de apa mindent elmesélt rólad. Hogy mit tettél... Úgy értem, hogy megmentetted azokat az embereket.

Hála a rendőri titoktartásnak, a nevem be sem került az újságokba, egyedül az apja tudta a teljes történetet. Vagy legalábbis a történet démonmentes verzióját. Ő érkezett először a helyszínre, amikor elmenekültünk Forman erdei kinzókamrájából.

– Nem tettem semmit – feleltem. – Úgy értem, mind megmenekültek, de nem igazán én mentettem meg őket. Úgy értem, nem én egyedül. Brooke is ott volt; ő is segített kimenekíteni pár nőt.

– Iiiigen... – Mary hosszan elnyújtotta a szót, aztán elhallgatott, épp csak egy rövid ideig, majd folytatta. – Úgy hallottam, hogy már nem jártok együtt.

– Nem járunk – feleltem meglepetten. *Ez most tényleg az, aminek tűnik?* – Igazából már jó pár hónapja nem csináltunk együtt semmit.

– Igen, bárcsak korábban tudtam volna. Mindegy, arra gondoltam, ha nem jársz senkivel, egyszer elmehetnénk együtt valahová.

Ez most felhívás volt, vagy meghívás? Randira hívott, vagy nekem kéne randira hívnom őt? Fogalmam sem volt, mihez kezdjek. Kis szünet után így feleltem:

– Persze, jól hangzik.

– Szuper. A héten már sajnos nem érek rá, de mit szólnál a jövő héthez? Mondjuk a hétfő délutánhoz?

Egy pillanatra elképzeltem Maryt megkötözött kézzel, de gyorsan elhessegettem a képet. *Ne gondoldj ilyesmire!*

– Jó lesz, azt hiszem, ráérek.

– Szuper! – ismételte. – Elmehetnénk a tóhoz. Van biciklid?

– Ja.

– Klassz! Találkozzunk nálam? Közel lakom az elágazáshoz, indulhatnánk innen.

– Oké – feleltem.

– Mondjuk háromkor?

– Oké.

– Nagyszerű. Örülök, hogy rászántam magam, hogy felhívjalak.

– Én... Én is.

– Rendben. Akkor ott találkozunk. Szia.

– Szia.

Befejezte a hívást, és én letettem a kagylót. Anya még mindig ott állt, és engem figyelt. Mindig is nyaggatott, hogy járjak többet emberek közé, de közben úgy tűnt, mintha rettegne is tőle, hogy valami szörnyűt teszek.

– Randira hívtott?

– Nagyon úgy tűnik.

Egy kicsit hosszabban felejtette rajtam a pillantását, mint szokta, aztán bólintott, és visszafordult a fürdőbe.

– Légy óvatos! – szólt még oda. – És kövesd a szabályaidat!

Összevontam a szemöldököm, és benyomtam még egy kanál müzlit. Miért hívtott randira Mary? Rossz volt az időzítés; épp egy démonot üldöztem, nem hiányzott egy ilyen komplikáció. Másfelől vicces helyzet állt elő: így már ketten is pályázni fognak a fejemre a városban – a démon, és Max, amint rájön, hogy randizom Maryvel. Felnevettem, a hangom vékony és színtelen volt.

Kezdődik a játék.

3

Amikor megölnek valakit, a rendőrség titokban tartja a részleteket, így volt ez Olsen lelkész esetében is: tudtuk, hol halt meg, és hogy nézett ki a test, de a többi részletet megtartották maguknak. A tett helyszínére csak a nyomozókat engedték be, és senki se láthatta a testet, csak a patológus... és a balzsamozó.

Így esett, hogy öt nappal a gyilkosság után, amikor már vagy százszor átrágtam a híreket, és kétségbeesetten vágytam új információkra, az FBI egészen az ajtónkig szállította a hullát.

Az enyém a legjobb munka a világon.

Az anyám és a testvére, Margaret együtt vezetik a halottasházat, én pedig hétéves korom óta segíték a temetések körül és mindenféle javítási munkákban. Apa mutatta meg először a balzsamozó cuccokat, mielőtt még lelépett, azóta a szenvedélyemmé vált ez a tevékenység. A nővérem az irodában segített, a papírokat tologatta, és felvette a telefont; egy kicsit megijesztették a hullák, vagy legalábbis ezt állította, de én sosem értettem, ez hogy lehetséges. A holttestek nyugodtak és csendesek; mozdulatlanok és ártalmatlanok. A hullák nem kelnek fel, nem nevetnek, nem ítélnek el; a

hullák nem kiabálnak veled, ütnek meg vagy hagynak el. Távolról sem olyanok, mint a zombik, meg az a sok szemét, amit a tévében látsz. A hullák a tökéletes barátok. A tökéletes háziállatok. Jobban érzem magam köztük, mint az emberek között.

Ron, a megyei halottkém hozta el a lelkész testét a nagy fekete kormányzati furgonjában. Egypár rendőr is elkíserte. Az emeleten maradtam, amíg el nem mentek, az ablakból figyeltem, ahogy kinyitották a kocsi ajtaját, kihúzták a letakart hordágyat, lenyitották a kerekeit, és a hátsó ajtóhoz tolták. A rendőri kíséret cél-talanul téblábolt; az eget bámulták, vagy az erdőt a ház mögött, vagy az aszfaltrepedéseket a lábuk alatt. Augusztus közepére járt, és a repedésekben hemzsegtek a titokzatos küldetések során oda-vissza korzózó hangyák. Az egyik rendőr leguggolt, hogy jobban megnézhesse őket, aztán megint felállt, és végighúzta a lábát a futkározó hangyatómegén. A sokaság szétvált, aztán újra egymásra találtak, és folytatták az életüket, mintha mi sem történt volna. A rendőr is odébb állt, valami más keltette fel a figyelmét.

Amikor Ron távozott, lementem, és csatlakoztam anyához és Margarethez a balzsamozóban. Megmostam a kezemet, és felvettem az orvosi kötényt és a kesztyűt.

– Szia, John – köszönt Margaret. Amikor maszkot viselt, alig tudtam megkülönböztetni anyától.

A szoba régi volt, fakó, kékeszöld csempével a falon, de itt mindig tisztaság uralkodott, és sok volt a fény. A plafonon forgó ventilátor szinte még új volt. A felszerelésünk már öregedett, de még lehetett használni, és az asztalaink görögöi olajozottan és némán jártak.

Miénk volt a város egyetlen halottasháza, a barátaink és szomszédaink halálából éltünk. Furcsa egy megélhetési mód, ezt elismerem, de annyira azért nem morbid. A gyászszertartás egy holt-

test utolsó ünnepe, mielőtt eltemetik; lehetőség a család számára, hogy összegyűljenek, és visszaemlékezzenek közös életük legszebb pillanataira.

Engem arra tanítottak, hogy tiszteljem a halottakat, hogy úgy bánjak velük, mint egy kedves vendéggel, és úgy gondoljak a halálra, mint az élet egy ünnepelendő eseményére. Nem tudom, mennyit hittem ebből el magam is, de az biztos, hogy jobban szerettem a balzsamozást, mint bármit a világon. Ezt az időt megoszthattam valakivel, még ha nem is ismertem azt a valakit, és sokkal mélyebb és személyesebb pillanatokat éltem át, mint az élők között. Nem csoda, hogy annyiszor álmodtam arról, hogy Brooke-ot balzsamozom.

– Elijah Olsen lelkész – olvasta Margaret a papírkötegről, amit Ron hagyott hátra. A hullásák békésen pihent az asztalon. Még nem nyitotta fel. – Nagyjából hat napja hunyt el. Teljes boncolást hajtottak végre, a szerveit bezacskózták, a keze és a nyelve hiányzik. Lőtt seb a hátán, kimeneti nyílás a mellkasán. Szúrt sebek a hátán. Minden más normális, feltéve, hogy Ron tisztességesen végezte a munkáját. – Keserűen nevette tette le a papírokat.

Egyikünk sem mozdult.

– Kezdek rosszul lenni ettől – mondta anya a hullásákat bámulva. – Nem tudna legalább néha valaki természetes úton meghalni?

– Gondolj rá máshogy! – felelte Margaret csípőre tett kézzel. – A Claytoni Gyilkos új ventilátort vett nekünk, Clark Forman pedig egy új számítógépet az irodába. Ha a Takarító elég sokáig nyaral nálunk, akkor végre beszerezhetünk egy új hangszórót a kápolnába.

Anya szárazon felnevetett, és megrázta a fejét.

– Akkor remélem, sosem lesz új hangszórónk.

Amennyire ők vonakodtak, én annyira vágytam már rá, hogy elkezdhessük.

– Induljon a műsor!

– Remélem, a ventilátor kitart – fohászkodott Margaret. Régóta mondogatja ezt, még azóta, amikor rosszabb ventilátor pörgött a fejünk fölött, és mérgezőbb vegyszerekkel dolgoztunk, de már hagyománnyá vált. Addig nem láthattunk hozzá, amíg ki nem mondta. Biccentettünk, és nekifogtunk a munkának.

Kinyitottam a zsákot, és lehámoztam, felfedve a benne nyugvó halott férfit. Rendes körülmények között nagyjából egy nappal a halál beállta után megkapjuk a holttestet, még rajta vannak a ruhái, és még tart a hullamerevség. Ám a merevség egy-két nap után enyhül, és a boncolás után a testek már megmosva, több darabban érkeznek. Ennek a hullának is méretes Y éktelenkedett a mellkasán. A halottkém felvágta, és mindent kiszedett, aztán lazán összeöltötte. Eltávolította a szerveket, külön is megvizsgálta azokat, majd lezárt zacskóban helyezte vissza a testbe. A holttest karja egy csonkban végződött. A halottkém bekötözte, hogy elállítsa a vérzést. A hullák nem nagyon véreznek, mivel a szív már nem ver, és így nincs nyomás a keringési rendszerben, de ettől még szivárog a vér, és így legalább nem kent össze mindent a szállítás során.

Anya és én felemeltük a testet, miközben Margaret kihúzta alóla a zsákot. Annyiszor csináltuk már ezt, hogy egyetlen szó nélkül dolgoztunk, mindannyian pontosan tudtuk, mit kell tennünk, és kinek mi a feladata: anya letakarta a test ágyékát egy steril ronggyal, Margaret nekiállt felszedni a varratokat a hasán, hogy kivehesse a szerveket, én pedig leszedtem a kötést a csuklójáról.

A levágott kezek csonkja tökéletes keresztmetszetét adta a csontnak, a húsnak és az inaknak. Végigfuttattam az egyikem a kesztyűbe bújtatott ujjam, és megpróbáltam elképzelni, mi okoz-

hat ilyen sérülést. Először harapásra gondoltam. Mr. Crowley ki tudta akasztani az állkapcsát, és tucatnyi hosszú, tűéles fogat tudott növesztetni, és elképzelhető, hogy az új démon, Senki is képes erre. De a csuklón nem láttam fognyomokat – sehol egy függőleges csík, ahogy a fogak vájnak a húsbba, sehol egy vízszintes szaggatott vonal, ahol a két állkapocs találkozik. Túl tiszta volt a vágás. Mi más lehet még?

Mr. Crowley képes volt ördögi karmokat növesztetni, és szinte bármit elvágni velük, elképzelhető, hogy egy hasonló karom okozhat ilyen vágást. Egyetlen kaszabolással, elvágva húst, csontot és inakat: tökéletesen beleillett a képbe. Ráadásul további bizonyítéku szolgált arra nézve, hogy a gyilkos erős. Annak kell lennie, ha olyan erővel tud lecsapni, hogy egy ennyire tiszta vágás az eredmény. Elraktároztam magamban, és nekiláttam, hogy segítsek anyának a hulla körül.

Margaret a szervekkel teli zsákot az oldalsó asztalhoz vitte, és nekilátott egyenként megtisztogatni, és formaldehiddel feltölteni azokat. Ez a munka már önmagában is eltartott pár óráig, addig anya és én megtisztítottuk a testet, elrendeztük, hogy a ravatalon jól mutasson, és a maradék keringési rendszerébe tartósítószeret pumpáltunk. Egy ilyen állapotban lévő test általában csomó kellemetlenséget okozott a balzsamozónak, mivel a véredények annyi helyen és olyan súlyosan károsodtak, hogy a pumpa nem működött megfelelően. Ahelyett, hogy a balzsamozó folyadék körbejárta volna a testet, kiszivárgott a mellkasüregbe, és kifolyt a sebeken át. Szerencsénkre (vagy balszerencsénkre, anya szerint), nálunk már annyi megcsonkított hulla járt az elmúlt évek során, hogy kitaláltunk egy egészen egyszerű megoldást ilyen esetekre: a vazelint. Egy egész üveg is elfogy, mire végzel, de ha bekened vele a sebeket, majd betekered orvosi ragtapasszal, az eltömíti a legtöbb

lyukat. Amikor végeztünk a végtagok, a fej és a mellkas megtisztításával, anya elővett egy bontatlan doboz vazelint, és nekiláttunk, hogy lefedjük a sebeket.

És jó sok dolgunk volt.

Először is, ugye, ott volt a csukló, amire jó vastag réteg kellett. Aztán nekiálltam a sebnak, ami állítólag a halálát okozta: ez méretes golyó ütötte lyuk volt a szíve fölött, és tartozott hozzá egy másik, kisebb is a hátán. Nem fukarkodtam a vazelinnel, és jó vastagon rétegeztem a bemeneti nyílásra. Amikor ezzel végeztem, kinyitottam a lelkész száját, és a nyelvét – vagy inkább annak helyét – is beburkoltam egy újabb jókora mennyiséggel. Ha a csuklóvágást tisztának lehetett nevezni, akkor ez maga volt a precizitás mintapéldája. Bámulatos műgonddal, és figyelemmel távolították el. Talán egy másik, kisebb karmot használhatott hozzá? Vagy valami más eszközt, mondjuk egy szikét? Bármilyen is volt, olyan éles lehetett, mint a borotva, az éle pedig hosszú és hegyes, hogy minél finomabb legyen a vágás.

Épp ez a pontosság gondolkodtatott el. Azt eddig is tudtuk, hogy a démon nagyon óvatos, hord magával ponyvát, és esőkabátot, és a jóég tudja még mit, hogy ne vérezze össze magát. Mindez egy nagyon aprólékos gyilkost sejtetett, és a nyelv sebészi eltávolítása is ezt támasztotta alá. Felismertem a saját precizitásom a lényben, és rádöbbsentem, hogy nem lesz könnyű megtalálni. Emellett azonban volt itt még valami, ami nem illeszkedett a gyilkosság többi eleméhez. Miközben folytattam a munkát, tovább tépelődtem.

Amíg én a külső sebekkel foglalkoztam, anya a mellüreget kente be vastagon vazelinnel. Az egész karja eltűnt a hullában, csak így érhetett el minden pontot. A halottkém keresztülvágta a szegycsontot, és kihajtotta a bordákat, hogy kedvére dolgozhasson oda-benn, de anya ezt utálta, így inkább kerülgette őket.

– Belül kész vagyok – jelentette egy perccel később.

Bólintottam.

– Én is megvagyok elől. Fordítsuk meg!

Letettük a vazelines dobozunkat, és a hulla bal oldalára léptünk; én megragadtam a vállát, anya pedig a csípője alá nyúlt, lassan átfordítottuk hasra. Anya hangosan felnyögött, és mindketten csak bámultuk a hulla hátát.

– Azt hiszem, szükségünk lesz még egy doboz vazelinra – mondtam végül.

A holttest háta tele volt – vélhetőleg szúrt – lyukakkal, némelyik széles, némelyik szaggatott, de mind mély és halálos. Bár-melyikük végzett volna bárkivel. A két rúd ütötte lyukat egyből megismertem, azok némileg szélesebbek és kerekesebbek voltak a többinél, de a rendőrség semmit sem mondott a többi sebről. Az egyiket finoman megérintettem, és próbáltam kitalálni, hogy mi okozhatta – egyetlen karom, vagy egy egész mancs? Gyorsan átvizsgáltam a hátat, és valami mintát kerestem, de semmit sem fedeztem fel.

A sebek cafatosak voltak, fekete és lila vér nedvesítette őket, mintha gennyes horzsolások lennének. Az egész felületet szét-szabdalták, és ízeire szedték állatias kegyetlenséggel. A gyilkos precizitásából és aprólékosságából következtetni sem lehetett erre.

– Mi az ördög történhetett? – suttogta anya. Brutális látványt nyújtott még hat nappal később egy steril szobában is. Margaret abbahagyta a munkát, és mellénk lépett, hogy ő is megnézzze. Anya rám emelte a pillantását, és kérdőn vont fel a szemöldökét.

– Szentséges... – mondta Margaret, és óvatosan megérintette a testet. – Ezt említették a hírekben?

– Egy szót sem szóltak róla – feleltem. – És a Takarító többi gyilkossága során sem esett róla szó.

– Úgy nézem, legalább harmincszor megszúrta – állapította meg Margaret. – Lehet, hogy negyvenszer.

– Ez mégis mit jelenthet? – kérdezte anya, miközben engem nézett.

– Mit jelenthet? – ismételtem a kérdést.

– Te vagy a szakértő, nem igaz? – Nem tudtam értelmezni a hangját: mérges volt, kíváncsi és kétségbeesett egyszerre. Nem tudtam eldönteni, kire irányul a dühe. – Te foglalkozol ilyesmivel. Mit jelenthet ez?

Visszapillantottam a holttestre.

– Először is azt jelenti, hogy a rendőrség titokban tartja: részben azért, hogy ne ijesszenek rá a lakosságra, de főleg azért, mert ez egy jellegzetes jegy. Mint valami aláírás, amiről senki sem tud, csak a gyilkos, így mindig tisztában lehetnek vele, melyik az igazi Takarító, és ki az, aki csak másolja. Így könnyebb azonosítani a leveleket, amiket a rendőrség vagy a média kap. Ha a levél olyasmit említ, amit a rendőrség még nem fedett fel, tudják, hogy azt a levelet az igazi gyilkos írta.

– Ilyesmi gyakran előfordul? – kérdezte Margaret.

– Gyakrabban, mint gondolnád – feleltem. – Sok sorozatgyilkos szeret segédkezni a rá irányuló nyomozásban.

– De mit árul el ez a gyilkosról? – kérdezte anya. Még mindig engem figyelt szűrős, vesébe látó pillantással. – Mit árul el ez arról, aki mindezt tette?

Anyára néztem, aztán vissza a testre. *A démonról akar hallani?*

– Azt jelenti, hogy ez a nő mérges lehet valamiért – feleltem.

– Nő?

– Vagy férfi – vágtam rá. – Nő vagy férfi. Szóval ez a valaki nagyon aprólékosan megfontol mindent, amit tesz, de miután az áldozata halott, és már megtette, amit akart, örjögésbe kezd. –

Megérintettem a hátát. – Ez itt a szintiszta düh jele. Bármit is akar a gyilkos, bármi más célja is van a tetteinek, az egész alapja biztosan a düh.

– Mire dühös?

– Nem tudom – feleltem lassan. – A lelkeszre. A férfiakra. Ránk.

– Ránk? – kérdezte anya.

Rápillantottam. *Ezt akarta tudni? Hogy a démon tényleg boszszúhadjáratba kezdett-e?* Óvatosan fogalmaztam.

– Bárki tette is ezt, a fél országot átszelte érte. Ez a valaki nagyon elszánt, nagyon óvatos és dühös. További bizonyítékok nélkül ez a sok seb csak annyit árul el nekünk... hogy nemsokára hozzájutunk még bizonyítékokhoz. Talán a nagyon közeli jövőben.

Visszanéztünk a holttestre, a félig alvadt vér sötétlett az éles fényben. Újabb darabkákat találtam a kirakóshoz, és jobban értettem, hogyan öl a démon. Ennek örültem. Nagyon örültem. De még ha kezdett is kirajzolódni a „hogyan”, kezdtem kételkedni a „miértben”.

És ennek egyáltalán nem örültem.